Annus IV. - Vol. IV. Die 15 Iulii 1912. Num. 13.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X.:* Apostolicae sub plumbo Litterae, pag. 469; Epistola, pag. 471. — II. *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, pag. 472. — III. *S. C. de Propaganda Fide:* Innovatio limitum Vicariatus Apostolici de Zambese, pag. 473; Nominatio Episcopi, pag. 474. — IV. *S. C. Indicis:* Subiectionis declaratio, pag. 474. — V. *S. R. Rota:* Transylvanien. Nullitatis matrimonii, pag. 474. — VI. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 484.

Diarium Romanae Curiae: Congregazioni antipreparatoria e ordinaria, avviso, nomine, onorificenze, pag. 486-488.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.

Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.

Unius fasciculi, L. 1.

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. IV, n. 13 - 15 Iulii 1912)

ACTA PII PP. X

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE.

PAG.

Cum Nos. - De provisione Diaconiae S. Caesarei in Palatio. - *30 novembris 1911* 469

EPISTOLA.

Ad R. P. Leopoldum Fonck, S. J., pontificii Instituti Biblici praesidem, de diplomatis formula discipulis optime meritis ab eodem Instituto apostolica auctoritate tribuendi. - *2 iunii 1912* . . 471

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

Provisio ecclesiarum 472

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

I. Decretum. - Limites Praefecturae apostolicae de Zambese ad Orientem innovantur. - *28 iunii 1912* 473

II. Nominatio Episcopi 474

S. CONGREGATIO INDICIS.

Subiectio decreto 6 maii p. e. - *8 iulii 1912* 474

SACRA ROMANA ROTA.

Transylvanien. - Nullitatis matrimonii (Peter-Nagy). - *1 maii 1912* . 474

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLAE.

I. Ad R. P. D. Ignatium Monterisi, Episcopum Potentinum et Marsicensem, ob primum Lucaniae catholicorum conventum. - *21 iunii 1912* 484

II. Ad R. P. D. Carolum M. A. de Cormont, Episcopum Aturensem, de libro qui inscribitur « La vocation sacerdotale » edito a Rmo canonico Iosepho Lahitton, eiusdem dioeceseos. - *2 iulii 1912* . 485

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazioni antipreparatoria e ordinaria* 486

II. Segreteria di Stato. *Avviso, nomine, onorificenze* 486

Annus IV. - Vol. IV. Die 15 Iulii 1912. Num. 13.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE.

DE PROVISIONE DIACONIAE S. CAESAREI IN PALATIO

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Dilecto Filio Nostro Guilelmo, S. Caesarei in Palatio, S. R. E. Diacono Cardinali, van Rossum nuncupato, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum Nos, venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio et apostolicae potestatis plenitudine, Te in eiusdem S. R. E. Diaconum Cardinalem duxerimus assumendum, res omnino postulat ut e denominationibus Diaconorum Cardinalium propriis unam aliquam tibi conferamus; cumque ecclesia S. Caesarei in Palatio, quae ex eo numero est, et cui dilectus Filius Noster Ioseph S. R. E. Cardinalis, Prisco nuncupatus, ultimus praesidebat, per Eius dimissionem, e Diaconorum in Presbyterorum Cardinalium ordinem transeuntis, in praesens vacans existat, eidem ecclesiae te praeficere ac eamdem dignitatis tuae esse et dici denominationem statuimus.

Auctoritas quidem et iurisdictio Patrum Cardinalium, qui ab ecclesia S. Caesarei in Palatio denominandi essent, per fel. rec. Clementem Papam octavum, decessorem Nostrum, certis de causis, de consensu Cardinalis tunc temporis eidem ecclesiae praepositi, iis fuit circumscripta finibus, ut ecclesia eiusque bonis ac reditibus uterentur ac fruerentur pium Institutum, seu Collegium, quod ipse Clemens octavus condidit

habuitque carissimum, simulque Clerici eidem Collegio praefecti et qui Cardinalis Protectoris munere fungeretur. Quas tamen causas quum nunc temporis minime valere constet, easque ut nullius roboris habeamus, decernimus beneficium, a fel. rec. decessore Nostro Clemente Papa octavo pio Instituto, seu Collegio eiusque Praesidibus et Cardinali Protectori supra memoratis collatum, esse desiisse, et habendum deinceps ac si nunquam concessum fuisset; irritumque propterea et nullum, quatenus opus sit, beneficium idem apostolica auctoritate declaramus. Nos igitur, de praefatorum venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium item consilio, eiusdem apostolicae auctoritatis plenitudine, dictam ecclesiam S. Caesarei in Palatio cum omnibus et singulis suis aedificis, cappellis, domibus, aedibus, proprietatibus, possessionibus, membris, pertinentiis, fructibus, reditibus, iuribus, iurisdictionibus, bonis, quae ab eadem Diaconia alienari omnino nequeunt, Tibi, dilecte Fili Noster, pro tui Cardinalatus denominatione concedimus et assignamus, Teque ipsi ecclesiae S. Caesarei in Palatio in Diaconum Cardinalem praeficimus, curam, regimen et administrationem eiusdem Diaconiae in spiritualibus et temporalibus tibi plenarie committendo, ita ut liceat tibi regiminis et administrationis eiusdem ecclesiae S. Caesarei in Palatio, ac illius iurium, iurisdictionum ac pertinentiarum dictarum possessionem, seu quasi possessionem per te, vel per alium aut alios nomine tuo, propria auctoritate libere apprehendere et apprehensam retinere, ipsamque ecclesiam S. Caesarei in Palatio in eisdem spiritualibus et temporalibus regere et plenissime gubernare.

Tuum propterea, dilecte Fili Noster, erit dare operam ut divini cultus splendor in vetusta Diaconia denuo fulgeat ad maiorem Dei omnipotentis gloriam et ad animarum salutem.

Curam igitur et administrationem, quam Tibi per haec apostolica scripta mandamus, sic exercere studebis sollicite, fideliter ac prudenter ut ecclesia ipsa S. Caesarei in Palatio gubernatori provido ac vigili administratori gaudeat se commissam; Tuque praeter aeternae retributionis praemium Nostram et Sedis apostolicae benedictionem et gratiam inde uberius consequi merearis.

Per praesentes etiam mandamus omnibus eiusdem ecclesiae S. Caesarei in Palatio ratione tibi subditis personis ut Tibi pareant atque obediant; alioquin poenas quas Tu statueris in rebelles ratas habebimus, et faciemus, auctore Domino, inviolabiliter observari.

Et insuper ut Cardinalatus dignitati et splendori aptius consulere queas, motu proprio et ex mera Nostra liberalitate, deque apostolicae potestatis plenitudine, Tibi, etiam postquam pacificam possessionem,

seu quasi possessionem regiminis et administrationis praefatae ecclesiae S. Caesarei in Palatio ac illius bonorum, si quae sint, assecutus fueris, facultatem concedimus una cum illa, quando eidem praefueris, omnia et singula alia officia et beneficia, quae ex quibusvis concessionibus et dispensationibus apostolicis in titulum, commendam, administrationem, aut alias quomodolibet obtines, aut in quibus, vel ad quae ius Tibi quomodolibet competit, ut prius et quoad vixeris libere et licite retinendi, ac ius Tibi in illis, vel ad illos quomodolibet competens, prosequendi, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo undecimo, die trigesima mensis Novembris, Pontificatus Nostri anno nono.

A. CARD. AGLIARDI, *S. R. E. Cancellarius.*

VISA

Loco ✠ Plumbi.

M. RIGGI C. A., *Not.*

Reg. in Canc. Ap. N. 98.

EPISTOLA.

AD R. P. LEOPOLDUM FONCK, S. J., PONTIFICII INSTITUTI BIBLICI PRAESIDEM, DE DIPLOMATIS FORMULA DISCIPULIS OPTIME MERITIS AB EODEM INSTITUTO APOSTOLICA AUCTORITATE TRIBUENDI.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Ad pontificium Institutum Biblicum, operi feliciter inchoato fastigium quodammodo imponentes, cogitationes iterum curasque convertimus. Cum enim sit in exitu primum triennium quo studiorum ibidem curriculum absolvitur, neque desint qui periclitata, superioribus annis, laudabiliter doctrina se pares sentiant ultimo eique maximo subeundo experimento, tempus iam postulat ut diploma, cuius impertiendi fecimus Instituto facultatem per litteras *Iucunda sane* die XXII martii MCMXI, qua sit perscribendum formula decernamus. Eam igitur hisce verbis conceptam volumus:

« Cum Reverendus Dominus ..... condicionibus omnibus a legibus « Pontificii Instituti Biblici requisitis satisfecerit et legitimis Doctorum « suffragiis in triplici doctrinae experimento ..... probatus fuerit, vi « facultatum ab Apostolica Sede Nobis concessarum, ipsum lectorem

« seu professorem Sacrae Scripturae declaramus et pronunciamus, eidem-
« que authenticum documentum hisce concedimus testimonialibus lit-
« teris, sigillo Instituti ac Praesidis subscriptione munitis ».

Visa quidem haec est formula Academiae proposito congruere eique opinionem conciliare maiorem; cum eorum qui facto periculo statuta retulerint suffragia, non doctrinam tantum commendet, sed ius quoque iisdem tribuat ad rei biblicae magisterium, suffragantibus Ordinariis, gerendum. Inde autem hoc etiam sequetur commodi ut qui diplomate aucti sint, docendo, scribendo sibi viam muniant ad academicos gradus, quos conferendi uni pontificiae Commissioni Biblicae ius potestatemque reservamus.

Auspex divinorum munerum Nostraeque testis benevolentiae apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili, ceterisque Instituti doctoribus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die II iunii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis sacrae Congregationis Consistorialis decretis Ssmus Dominus Noster Pius PP. X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

6 maii 1912. — Titulari ecclesiae episcopali Clazomensi praefecit sac. Patritium T. Ryan, dioecesis Pembrokiensis, ibique vicarium generalem et parochum loci vulgo Renfrew.

11 iunii. -- Titulari ecclesiae archiepiscopali Chersonensi sacerdotem Donaldum Aloisium Mackintosh, archidioecesis Glasguensis, ibique vicarium generalem et praepositum capituli metropolitani.

18 iunii. — Metropolitanae ecclesiae Bambergensi sac. Ioannem Iacob Hauck, eiusdem dioecesis, ibidem parochum ecclesiae S. Elisabeth in civitate *Nürnberg.*

24 iunii. — Titulari ecclesiae episcopali Lamiensi sac. Ioannem Mc Intyre, canonicum theologum metropolitanae ecclesiae Birmingamiensis, quem constituit Auxiliarem revmi Eduardi Ilsley, archiepiscopi Birmingamiensis.

28 iunii. — Titulari ecclesiae episcopali Azotensi sac. Ioannem Iosephum Mc Cort, archidioecesis Philadelphiensis, ibidem vicarium generalem, quem constituit Auxiliarem revmi Edmundi Prendergast, archiepiscopi Philadelphiensis.

— Titulari ecclesiae episcopali Philippopolitanae sac. Georgium Gauthier, ecclesiae metropolitanae Marianopolitanae canonicum et parochum, quem constituit Auxiliarem revmi Pauli Bruchèsi, archiepiscopi Marianopolitani.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

DECRETUM.

LIMITES PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE ZAMBESE AD ORIENTEM INNOVANTUR.

Quo melius orientales limites Praefecturae apostolicae de Zambese definirentur et contermini Vicariatus Nyassae territorium opportunius determinaretur, Emi Patres S. huius Consilii christiano Nomini Propagando, in plenariis comitiis die 24 vertentis mensis habitis, praedictos Praefecturae limites innovandos ac proferendos esse censuerunt, sequentia ad orientem confinia statuentes: territorium Lusitanicum Mozambicae usque ad XV latitudinis meridionalis gradum, deinde Luangwa, Lukasashi et Mlembo flumina usque ad angulum meridio-orientalem Congi Belgici.

Quam sententiam ab infrascripto S. huius Congregationis Secretario Ssmo D. N. Pio div. prov. PP. X in audientia eiusdem diei relatam, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, atque praesens ea de re Decretum confici mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. C. de Prop. Fide, die 28 iunii anni 1912.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

II.

NOMINATIO EPISCOPI.

Brevi apostolico nominatus est:

27 iunii 1912. — *Episcopus titularis Tipositanus et Coadiutor cum iure futurae successionis Vicarii apostolici Unianiembensis in Africa centrali,* R. P. Henricus Léonard, e Societate Missionariorum Africae.

S. CONGREGATIO INDICIS

Decreto S. Congregationis diei 6 maii proxime elapsi laudabiliter se subiecit Aloisius Izsóf.

Romae, die 8 iulii 1912.

Thomas Esser O. P., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

TRANSYLVANIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (PETER-NAGY).

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno nono, die 1 maii 1912, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Ponens, *Aloisius Sincero et Ioseph Mori, Auditores de turno, in causa* « Transylvanien. - Nullitatis matrimonii », *inter* Barbaram Peter, *repraesentatam per legitimum procuratorem ex officio deputatum Henricum Benvignati advocatum, et* Ioannem Nagy, *interveniente et disceptante in causa vinculi Defensore, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Species facti. - Barbara Peter, unica proles genitorum rusticae conditionis, cui tota modica eorumdem fortuna obventura erat, dum quindecim erat annorum, promissa fuit in matrimonium sartori cuidam, nomine Ioanni Nagy, quem Barbara maxime adversabatur. Cum postulatores, iuxta morem regionis receptum, simul cum Ioanne domum paternam puellae ingressi sint ut eam solemniter a patre in uxorem

Joannis peterent, adstitit illa frigida et tacita et, non obstante sollicitatione postulatoris principalis, manum suam futuro sponso porrigere noluit.

Eundem dein domum saepius visitantem aegre omnino ferebat, atque illi quaevis amoris signa constanter denegabat. Austerae indolis pater, parvipendens filiae aversionem, in urgendo matrimonio perstitit, et die nuptiarum puellam tristem et plangentem usque ad altare ubi caeremonia nuptialis peracta fuit, praeter patriae morem, secutus est.

Convivio nuptiali moesta interfuit sponsa, et amare plorabat: nec verbum sponso dicere voluit; ipse vero coram amicis et parentibus post prandium ad saltum conventis, ira succensus, illam ictu pedis ferire attentavit. Matrimonium nonnisi vi consummatum est, et vitae consortium adeo rixis et iurgiis turbatum est ut vir domum parentum, ubi coniuges habitabant, bis reliquerit. Reversus dein ad breve spatium, novis exorientibus dissidiis, eam tandem octodecim menses post matrimonium celebratum deseruit, et civile divortium obtinuit.

Mortuo puellae patre, ipsa matrimonium nullitate accusavit ex capite vis et metus apud curiam dioecesanam, quae matrimonium nullum atque irritum declaravit, et in gradu appellationis sententia confirmata est a curia metropolitana Calocensi die 13 ianuarii 1910.

Hodie causa H. S. Ordini diiudicanda proponitur sub consueta dubii formula: *An constet de matrimonii nullitate in casu?*

Ius quod attinet. - Quamvis in corpore Iuris non extet proprius titulus de impedimento dirimente vis et metus, doctrina canonica circa naturam huius impedimenti ex variis locis *Collectionis Authenticae* ab auctoribus depromitur, et praesertim ex capitibus 14, 15 et 28 *De Sponsal.* in libro quarto *Decretalium.* Ita Alexander III (in cap. *Cum locum,* 14, *De Sponsal.*) decernit: « Cum locum non habeat consensus ubi metus « et coactio intercedit, necesse est ut, ubi assensus cuiusque requiritur, « coactionis materia repellatur. Matrimonium autem solo consensu con- « trahitur, et ubi de ipso quaeritur, plena debet ille securitate gaudere « cuius est animus indagandus, ne per timorem dicat sibi placere quod « odit, et sequatur exitus qui de invitis solet nuptiis provenire ». Unde docent auctores per metum gravem iniuste a causa libera incussum ad extorquendum consensum matrimonialem, saltem iure ecclesiastico, matrimonium dirimi. Metus gravis esse debet, seu cadens in virum constantem, uti exponitur in cap. 15 *Veniens,* et cap. 28 *Consultationi,* eiusdem tituli.

Gravis dicendus est metus, si talis est pro persona patienti, qui credit malum grave sibi probabiliter imminere cui facile occurrere non potest,

et ex alia parte metum inferens potens est et solitus minas exequi. Potest etiam matrimonium irritare metus reverentialis, seu « futuri mali existimatio, quod ab his metuimus in quorum potestate sumus » (D'Annibale, vol. I, n. 138, not. 16), quotiescumque nimirum dici potest metum reverentialem patientem imperio coactum patris, domini, etc. matrimonium contraxisse. Impedimentum, igitur, ex capite metus non habetur ex eo quod metum passus matrimonium non contraxisset nisi pater urgeret: non enim invitus agit qui ideo facit ut morem alterius gerat: in hoc casu vel nullus est metus, vel non est iniuste incussus; siquidem, ut ait Sanchez (lib. 4, disp. 22, n. 5, citans Goffredum et alios) « non potest pater « absolute cogere, sed modica coactione, scilicet increpatione paterna »; vel si iniuste incussus fuerit, est tantummodo levis, qui bonis substantialibus matrimonii non obstat.

Neque ex alia parte requiritur talis coactio in contrahentem ut iste consensum solum internum ponat, quin interius consentiat; consensus enim sub metu gravi datus verus, non simulatus, supponitur, sed irritatur propter defectum libertatis requisitae ex metu iniuste incusso provenientem.

Gravitas metus ordinario patebit, ratione habita conditionum et circumstantiarum de quibus infra, ex modis coactionis a patre vel domino adhibitis, verberibus scilicet, aut minis, aut precibus importunis et instantissimis. Imo, plerumque huiusmodi verbera vel minae non tam circumstantiae sunt metus reverentialis quam causae metus simpliciter dicti. Ad rem D'Annibale (l. c.): « Hunc (metum reverentialem) nonnulli « esse putant eius, qui solam domini, patris, etc. offensam veretur: « alii, contra, eius, qui ab eo metuit aliquid grave: v. g. exhaereditatem, « expulsionem, etc. Neutrum plane: non primum quia metus sine peri- « culo alicuius damni non intelligitur (L. 6. cap. *De his quae vi*, Pont. « n. 3): non alterum, quia ubi tam grave damnum impendit, timor gravis « simpliciter dicendus est ».

Dubitari nequit indignationem paternam absque minis vel verberibus sufficere posse ad gravem metum reverentialem, quippe quae et ipsa grave malum esse potest. Ita D'Annibale (l. c.) « Itaque timor reve- « rentialis dicitur, cum aliquis patris, domini, etc. indignationem (quae « profecto malum est) metuit, licet absint (quod tamen limitat Sanchez « *De Matrim.*, lib. IV, disp. 6, n. 7: 11, 12, 13, 14) verbera aut minae. « Quae si gravis et diuturna futura sit, malum grave, ideoque et metus « gravis, non immerito existimabitur (Sanch., cit. l., n. 14; Pont. n, 6; « Navarr., Sal, 9; 9, 34; Reiffenst. III, 31, 115). Et ut generaliter dixerim « quod quis revera fecit coactus paterno imperio (ex c. *Puellae* 3, qu. 5),

« aut nimia reverentia (L. 1, 6, *Quarum rerum*: V. Sanch., n. 16) timore « reverentiali fecisse dicendus est ». Sanchez, loc. c., n. 12, habet: « Imo censetur metus viri constantis, sine minis, si is cui reverentia « debetur nimis crudelis sit, et saevitiam prae se ferat, solitusque « saevire sit ubi suae non obtemperatur voluntati. Quia, si minae actu « desint, sunt tamen virtute, atque probabilis timor proximae coa- « ctionis. Quod sufficere dixi hoc quarto lib. disp. 1, p. 16 ». Et n. 14: « Si enim teneret diuturnam probabiliter fore indignationem, et semper « se habituram patrem aut virum valde infestum et indignatum, obie- « cturumque passim illam inobedientiam, crediderim esse timorem caden- « tem in virum constantem ». Coscius (*De separat. thori*, lib. 3, cap. 4, n. 87): « Matrimonium est nullum sive consensus deficiat propter minas « et violentias, sive propter suspicionem tantum indignationis paren- « tum ». Huius principii rationem affert sacra Rota coram Ludovisio, dec. 374, n. 7: « Iusta metus suspicio pro metu sufficit ex eo quod in « matrimonio debet esse liber, non solum a compulsione, sed etiam a « timore compulsionis ». Similiter Rota coram Royas (dec. 491, n. 8): « In his terminis sufficit metus reverentialis, iuncto periculo mali gravis « probabiliter opinati ex sola parentis indignatione ».

In foro externo, autem, non praesumitur eiusmodi indignatio esse malum grave, neque pro puella, ut notat Gasparri (vol. 2, num. 942, ed. 1904), « nisi circumstantiae aliud suadeant, aut accesserit aliquid « aliud, v. g. iurgia, minae, preces importunae et instantissimae », etc.

In circumstantiis vero perpendendis, ex quibus innotescere potest utrum pars metum passa putet probabiliter sibi imminere malum grave difficulter evitandum, ratio habenda est sexus eiusdem, aetatis, educa tionis, indolis, necnon indolis et morum inferentis metum, atque amborum ad invicem relationum. Ita monet *Instructio S. Officii* diei 20 iun. 1883, n. 35, 36. « Porro gravitas timoris oritur ex natura minarum, ex quali- « tate tum eorum a quibus illae proficiscuntur tum eorum qui eas passi « dicuntur ..... quae indoles vim inferentium, quae conditio, qui mores, « qua ratione familiam regere consueverint: utrum ad iracundiam et « violentiam ita essent proclives ut facile quod minabantur perfice- « rent, et animo ita essent duro atque obstinato ut a nemine sibi con- « tradici aut consiliis suis impedimenta obiici paterentur.

« ..... Ratio habenda erit primum sexus personae, quae violentiam « passa dicitur; facilius enim animus puellae commovetur quam viri: « deinde aetatis, educationis, indolis, utrum nempe mitis ac timida fuerit, « an fortis et constans; qua ratione in familia vivere consueverit, « utrum sub custodia et vigilantia parentum ita ut ab eorum imperio

« semper et in omnibus penderet, an aliqua libertate frueretur ut et « propria sensa exponere et iuxta propriam voluntatem operari potuerit; « an parentes eam ita segregaverint ut omnis consilii expetendi facultas « eidem adempta fuerit, nec cuiquam eiusdem alloquendae copiam tribue- « rint, nisi quos de matrimonio ineundo consilia praebere posse iudica- « verint ».

Factum quod attinet. - Constat ex actis:

1° patrem Barbarae indole fuisse supra modum absolutum, et matrimonium firmiter voluisse;

2° e contra, Barbaram, puellam quindecim annorum, fuisse parentibus omnino submissam, et a persona sponsi a patre selecti, ab initio usque ad matrimonium celebratum et postea, abhorruisse, atque oblatas nuptias sibi invisas esse moestitia et lacrymis, aliisque modis, constanter ostendisse;

3° non obstante aversione a filia toties demonstrata, patrem omni modo institisse ut matrimonium fieret.

4°. Circumstantiae, denique, matrimonium antecedentes et concomitantes, nec non immediate subsequentes suadent actricem matrimonium sub influxu metus gravis iniisse.

1°. Ita de patre loquitur testis Pal Stephanus: « Peter Martinum « qui vicinus meus erat, sponsae patrem, perbene noveram: homo « austerus, pertinax, suae voluntatis acerrimus erat vindex, qui nullam « in sua domo praeterquam propriam tolerabat voluntatem, esto quod « bona fuerit vel damnifera ». Mater sponsae de marito testatur: « Neque « prodiisset patrem a proposito declinare suscipere, quia, uti ex propria « mea vita consortiali experta sum, homo durae cervicis erat, atque tam « incapacitabilis ut in sua familia nullam praeter propriam toleraret « voluntatem, esto quia bona vel infausta fuerit ».

Actrix ait: « Homo valde austerus erat, nullam praeter propriam « voluntatem tolerans ».

2°. De Barbarae indole, vero, haec in depositionibus habentur. Pal Stephanus ait: « Ipsa oratrix, tunc puella valde iuvenis (in sextodecimo « anno erat.....), nihil de matrimonio sciens, insuper parentibus valde « submissa atque religiose obediens ». Pal Veronica: « Barbara Peter « amica mea fuit quidem, et, a parentibus religiose disciplinata, res fami- « liares eloqui metuebat ».

De eiusdem animi repugnantia versus sponsum sibi a patre oblatum modo constanti ab initio usque ad finem ostensa, deponunt plures testes. Haec vero praesumptionem facit contra libertatem consensus in

matrimonio praestiti, ut declarat Rota coram Ludovisio (dec. 326, n. 7 et seqq.) « Verisimilitudinem deducendi a nimia aversione ac repugnantia ... « quae sicut declarant animum marchionissae alienissimum a dictis « nuptiis (L. *Si quis. plerique ff. de releg. et sumpt.*), ita removent con- « sensum a contractibus ». - Ita actrix: « Pater meus ..... eum (Ioannem « Nagy) ad nostram fecit invitari domum, eumque, quoties advenit, laeto « atque benevolo animo suscipere solebat atque omni propensione pro- « sequebatur; dum, e contra, ego alieno animo atque rigore passivo tole- « rabam eius appropinquandi conatus et experimenta. Nulla cum eo « colloquia suscepi, eiusque allocutiones absque ullo responso passive « tolerabam ... Et cum nec sexdecim explevissem annos, ac de re matri- « moniali nec ideam habuerim, mihi tunc temporis nulla nubendi cupido « in mentem incidit, ne alio quidem viro ... Ioanni Nagy, quem ingratum « atque a meo animo alienum sensit tota persona mea ..... Postulatores « adveniunt me a parentibus solemniter pro sociali vita cum Ioanne « Nagy petendi causa. His, ornato sermone postulantibus, pater meus « manum meam Ioanni Nagy sua paterna auctoritate adpromisit, me « tamen in vanum interrogarunt, ne verbum quidem vel unam vocem « respondi, et quamvis violento gestu me allicere conati sint, nullo pacto « me inducere potuerunt ut Ioanni Nagy propriam meam porrigam « manum, quod tamen, a communi omnium consensu atque recepto « more regionis huius, expressum est signum consensus libere prae- « stiti. Nolui considere ad mensam qua postulatores parentes mei coho- « nestarunt de more, sed exii foras; tamen pater meus coëgit me ad « convivium, neque ausa sum ei repugnare, quia homo valde austerus « erat, nullam praeter propriam voluntatem tolerans; tamen cum reces- « sissent a limitibus nostris, cunctis manum porrexi ac valedixi, unico « Ioanne Nagy excepto ... Tempore proclamationum vero, cum tristitia « mea atque animi dolor atque taedium de tali infausto augurio eidem « (patri) apprime innotuissent, multo severiori atque implacabili cura « invigilavit in me, ne ipsius optata annihilarentur ».

Similia deponit sponsus: « Ego enim iam eo tempore quo eam in « vitae sociam confarreare intenderem, perbene vidi quod ipsa mini- « mali propensione in me ferebatur ..... Meis tamen honestis conatibus « rigidam opposuit faciem, ita ut in visitationibus meis ne vocem qui- « dem mecum fecerit. Dum postulatores mei mecum pro ea expetenda « patris eius domum ingressi, adventusque causam explanassent, ipsa « ne uno quidem verbo consensum enunciavit, et solus ipsemet pater « eius pro suo proprio arbitrio declaravit nobis quod Barbaram mihi in « uxorem det atque adpromittat. In sequelam huius, avunculus meus,

« qui postulatoris mei munere fungebatur, omni humanitate, mox virili « quoque energia, conabatur ut ipsam commoveat quatenus in signum « consensus mihi manum porrigat - sed frustra omnino - noluit et iterum « noluit ... quamvis bene observassem eius tristitiam coram parocho « nos examinante, et quod eidem ad propositas quaestiones omni taedio « et ingrate respondisset, hoc tamen, pro patris eius opinione, ex vere- « cundia atque imperitia deduxi. Proclamationum tempore, dum eos « visitarem, rigide suscepit me, ad alloquia mea nil vel parce respondit, « manum porrigere consequenter repudiit; in scamno dum mecum con- « sideret, obdormiit; dum abire intenderem, me numquam comitabat, « ut moris est, neque valedicebat vel manum mittebat. Iteratis vicibus « conabar, ut amasii solent, eam brachio amplectere; at ipsa me toties « quoties cum horrore reiecit ».

Pal Matthaeus deponit: « Vicinus quoque, atque a confirmatione « patrinus cum essem Peter Barbarae, tempore proclamationum pluries « humaniter visitabam eos; una vice Barbara Pater confidenter reve- « lavit mihi, quod nullo pacto in vitae sociam se coniungeret Ioanni Nagy, « nisi pater ipsius tam vehementer cogeret eam. Hoc absentibus paren- « tibus dixit, quia ipsis, imprimis patre, praesentibus, minime ausa fuerit « huiusmodi verba dicere, quia omnino metuebat eos. Equidem consola- « tionis causa putabam, quod passim tamen assuescent et adamabunt « ad invicem; ad quae ipsa ita respondit, quod homini tam brutalis cha- « racteris prouti Nagy Ioannem cognoverit, assuescere impossibile sit ».

Mater actricis: « Dum Ioannes Nagy domum nostram frequentare « suscepisset, ego et maritus meus benevole recepimus eius visitationes. « Minus tamen filia nostra; haec enim nulla cum eo iunxit colloquia, « imo eum in scamno reliquit, et, cubiculum appetens, ad nocturnam « secessit quietem, ita ut nosmetipsi deberemus cum hospite colloquia « continuare, eumdem ad portam comitare ..... Nagy Ioannes cum suis « postulatoribus comparuit in nostra domo, atque ad patrem con- « versus petiit eam; pater vero sua auctoritate adpromisit eam; ipsam « non interrogarunt, sed Ioannis Nagy avunculus cum eam alloqueretur « et concitaret ut sponso manum porrigat, omnino recusavit et non « porrexit ei manum ... Filia mea sub nuptiarum praeparationibus con- « tinue tristis erat, nec tamen vel mihi matri eius quid dicebat, ego « tamen non multum curavi eius tristitiam, quia ita opinabam, quod « cum valde iuvenis atque inexperta, nescit quare plorat ».

3°. De patris tenaci proposito ut, non obstante filiae reluctantia, matrimonium fieret, testes sequentes loquuntur. Mater actricis ait: « Nec « ego, nec pater eius, sed neque Ioannes Nagy, curam habebamus de

« ipsius (Barbarae) voluntate (respectu matrimonii), ut eam interrogare « intenderemus ». Actrix testatur: « Altera die cuncti ad parochum « venimus pro respiciendo proclamationum nuntio, deinde ad notarium « pagi pro facendo quae sunt de lege civili; et pater meus in utroque « loco atque in via severrime incedebat calcaneo meo, ne ad momentum « quidem a me discessit, atque acerrimo aspectu minacique facie invi- « gilabat ne aliquo modo contra eius voluntatem atque mandatum loqui « vel agere possim. Tempore proclamationum vero, cum tristitia mea « atque animi dolor atque taedium de tali infausto augurio eidem (patri) « apprime innotuisset, multo severiori atque implacabili cura invigilavit « in me, ne ipsius optata annihilarentur ».

Quod vero insolitum erat et admirationem excitabat, utpote contra regionis morem, Barbarae pater simul cum sponsis in celebratione matrimonii iuxta altare adstitit, ut testantur actrix eiusque mater, Ioannes Nagy, et Pal Matthaeus, qui ait: « Iam tunc ex patris insolita assistentia puta- « bam aliquid interesse debere, quod non est iuxta consuetum ordinem ».

Ex matris verbis videretur forte Barbaram haud serio animo restitisse nuptiis, ubi ait: « Expressis verbis Barbara non enuntiavit nobis « quod nollet eum in maritum ». At puella cum esset quindecim annorum, unica genitorum proles, quorum voluntati in omnibus semper submissa erat, nullum videbat aufugium, et oppositionem monstrabat modo quo potuit, tristitia videlicet et lacrimis, et constanti denegatione cuiusvis amoris indicii ac plerumque signorum communis caritatis, sponso sibi inviso. Ait enim mater: « Neque prodiisset patrem a proposito declinare « suscipere, quia uti ex propria mea vita consortiali experta sum, homo « durae cervicis erat, atque tam incapacitabilis ut in sua familia nullam « praeter propriam voluntatem toleraret, esto quia bona vel infausta « fuerit ». Et Pal Stephanus: « Neque ullo modo evitare potuit patris « infausta proposita, nam si exempli gratia, ad evitandum hoc matrimo- « monium semet qua ancilla ad alienorum domos conferre appetisset, « parentes omnino retinuissent eam, erat enim unica filia et unica eorum « proles ». Actrix etiam deponit: « Mater mea in omnibus patris mei vota « prosequebatur, ei ex hac causa non potui deplorare anxietates meas: « nec alicui alii, quia omnino separabant me; moerore atque planctu « occulto trudebantur dies, et nullo modo persuadere mihi potui velut « possibilem realitatem subsistere ut ego uxor sim Ioannis Nagy ».

De minis exhaereditationis a patre factis testatur Barbara: « Dum « viderem quod omnia sèrio pararentur ad celebrandas nuptias, apertis « verbis edixi patri meo quod ego Ioannem Nagy neque tolerare possim, « eo minus amare, et nolo eum omnino. At ipse, vehementi ira affectus

« atque acerrimis verbis me afficiens, mandavit atque iussit ut quod ipse « vult et imperat, caeca obedientia perficiam, quia secus ob omni hae- « reditate me spoliabit, atque e domo eiiciet ».

Quamvis minae non sint probatae, cum Barbara sit unicus testis simul et actrix, eiusdem tamen testimonium, qua parte coactionem patris affirmat, a duobus aliis testibus confirmatur, qui deponunt se audivisse a Barbara ante matrimonium, se cedere tantummodo iussui imperioso patris. Ita Pal Matthaeus: « Una vice Barbara Peter confi- « dentialiter revelavit mihi, quod nullo pacto in vitae sociam se coniun- « geret Ioanni Nagy, nisi pater ipsius tam vehementer cogeret eam ». Et Kovacs Barbara: « In nuptiarum celebratione, dum invitati in domo « paterna convenirent ut ad ecclesiam procedant, valde me affecit tri- « stitia et moeror sponsae, et cum eam de ista re interrogarem, despe- « rato atque demisso animo ita respondit: " Oportet obedire fortiori „ ».

4° Circumstantiae quae matrimonii celebrationem sive immediate antecesserunt sive concomitatae sunt sive subsequutae, suppositis iis quae iam deducta sunt, extra dubium ponunt actricem prorsus invitam et sub influxu metus gravis consensum expressisse. Ita narrat Pal Matthaeus, Barbarae patrinus: « Ad nuptias invitatus adfui quum ad templum « ire debuisset coetus, et propria aure audivi, dum ipsa sponsa alta voce « plorare coepisset, pater eius tota vehementia acclamavit ei: " Festina « properanter, et statim incede, noli ululare „. Haec omnia me valde « afficiebant, quapropter in templo omni sagacitate et attentione prose- « quebar copulationis actum. Et revera expertus sum quod responsa ad « solitum iuramentum, valde afflicto animo atque moerore confecta, cum « animi reluctantia emiserit, neque forte emisisset nisi praesentem patrem « timuerit ».

Narrata insolita praesentia patris ad altare dum nuptiae celebrarentur, pergit: « Sub prandio nuptiali iugiter plorabat, atque nemo unus « non vidit tristitiam eius: sero, dum saltassent, sponsus ob hanc eius « ingratam animi formam pedis ictu appetiit, et, iuxta aliquorum effata, « verberavit eam ».

Kovacs Barbara ait: « In festivo comitatu, in ecclesia, et in convivio « nuptiali valde tristis erat, neque cum sponso neque cum alio colloque- « batur, ad saltum quoque aegre tantum contulit se, et ibidem evenit ut « a sponso pedis ictu attentaretur, ut aiunt, ideo quia vir quidam iocatus « eam amplecteretur ». Alii testes, uterque coniux nimirum, Barbarae mater, et Pal Veronica idem factum narrant, sed aliud motivum indicant propter quod Ioannes ictu pedis coram toto coetu nuptiali sponsam plectere voluit, nempe quod illa cum sponso sive colloqui sive saltare renue-

bat. At parum refert haec diversitas in testimoniis, nam quodcumque seligatur ex motivis assignatis, factum ipsum aeque ostendit quam aegre vir tulerit aversionem erga ipsum a puella publice monstratam, ac proinde gravitatem huius aversionis, a quampluribus attestatae, confirmat.

Conveniunt, autem, fere omnes testes in sponsae moerore atque tristitia depingendis sive ante, sive post matrimonii celebrationem, sive tempore ipso celebrationis.

Prima nocte coniugii seorsum concubuerunt: matrimonium, deinde, nonnisi vi consummatum est, et Barbara reluctanter semper reddidit debitum coniugale, uti ambo coniuges sub iuramento affirmant. Contubernium numquam pacificum fuit, et adeo fervuerunt rixae ut bis domum vir reliquerit, tertia vice, tandem, anno cum dimidio post celebratum coniugium, uxorem deseruit numquam reversurus. « Tota eorum vita « communis - ait Pal Veronica - infelix atque prorsus intolerabilis erat. « Multis vicibus conquerebatur mihi, iterum iterumque repetens effatum, « quod ipsam proprii eius parentes infelicem fecissent ». Mater vero actricis ait: « Specialiter ipse defunctus maritus meus aegre semet accu- « sabat de sua infausta atque perperam agendi ratione ».

Huiusmodi circumstantiae, narratae in iuratis depositionibus, nobis in versione latina transmissis, testium omni suspicione maiorum, uti Ordinarius Transylvaniensis declarat, probant indignationem paternam in casu pro tenera puella fuisse malum grave, quod avertere nullatenus se potuisse putabat nisi consentiendo matrimonio sibi a patre imposito.

Quibus omnibus consideratis et mature perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de Turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et sententiamus: *Constare de matrimonii nullitate in casu*, seu ad propositum dubium *affirmative* respondemus.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum Canonum et praesertim Cap. 3, Sess. XXV, *de Reform.*, Concilii Trid., iis adhibitis executivis et coërcitivis mediis quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 1 maii 1912.

Ioannes Prior, *Ponens.*
Aloisius Sincero.
Ioseph Mori.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE.

I.

AD R. P. D. IGNATIUM MONTERISI, EPISCOPUM POTENTINUM ET MARSICENSEM, OB PRIMUM LUCANIAE CATHOLICORUM CONVENTUM.

Illmo e Revmo Monsignore,

La lieta notizia del primo Convegno regionale dei cattolici della Basilicata che la S. V. Illma e Revma mi ha testè partecipato, costituisce una bella prova della pastorale sua attività ed io non ho mancato di darne, giusta i suoi desideri, notizia al S. Padre, per ottenerne l'alta Sua approvazione. Ella sa bene quanto Sua Santità abbia a cuore l'azione cattolica in Italia. Appena perciò occorre che Le dica che l'augusto Pontefice si congratula vivamente con Lei della salutare iniziativa e fa i migliori voti di prospero successo. E questo sarà per certo pari all'aspettazione, se, come è dovere, nel promuovere e dirigere l'azione cattolica si tenga fiso lo sguardo alle sapienti norme tracciate nella memoranda Enciclica *Il fermo proposito*. Ma di questo rende sicuri l'illuminato zelo di V. S. e l'annunziato intervento delle Presidenze delle cinque Unioni Cattoliche. Ond'è che al S. Padre altro non rimane che accompagnare con felici auguri i lavori del Convegno e pregare il Signore che li benedica e li renda fecondi di frutti copiosi e duraturi. Della benedizione di Dio sia pegno l'apostolica benedizione, che Sua Santità invia di cuore a V. S. ed a quanti prenderanno parte al Convegno.

Con sensi di sincera stima passo al piacere di raffermarmi

Della S. V. Illma Revma

21 giugno 1912.

Servitore

R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. P. D. CAROLUM M. A. DE CORMONT, EPISCOPUM ATURENSEM, DE LIBRO QUI INSCRIBITUR « LA VOCATION SACERDOTALE » EDITO A REVMO CANONICO IOSEPHO LAHITTON, EIUSDEM DIOECESEOS.

Monseigneur,

En raison des dissensions qui se sont produites à l'occasion du double ouvrage du chanoine Joseph Lahitton sur *La vocation sacerdotale,* et de l'importance de la question doctrinale y soulevée, Notre Très Saint-Père le Pape Pie X a daigné nommer une Commission spéciale d'Emes Cardinaux.

Cette Commission, après avoir mûrement examiné les arguments en faveur de l'une et de l'autre thèse, a prononcé, dans sa réunion plénière du 20 juin dernier, le jugement suivant:

« Opus praestantis viri Iosephi canonici Lahitton, cui titulus *La* « *vocation sacerdotale,* nullo modo reprobandum esse; imo, qua parte « adstruit: 1° Neminem habere unquam ius ullum ad ordinationem ante- « cedenter ad liberam electionem episcopi. - 2° Conditionem, quae ex « parte ordinandi debet attendi, quaeque *vocatio sacerdotalis* appellatur, « nequaquam consistere, saltem necessario et de lege ordinaria, in « interna quadam adspiratione subiecti, seu invitamentis Spiritus Sancti, « ad sacerdotium ineundum. - 3° Sed e contra, nihil plus in ordi- « nando, ut rite vocetur ab episcopo, requiri quam rectam intentionem « simul cum idoneitate in iis gratiae et naturae dotibus reposita, et per « eam vitae probitatem ac doctrinae sufficientiam comprobata, quae « spem fundatam faciant fore ut sacerdotii munera recte obire eius- « demque obligationes sancte servare queat: esse egregie laudandum ».

Sa Sainteté Pie X a pleinement approuvé, dans l'audience du 26 juin, la décision des Éminentissimes Pères, et Elle me charge d'en donner avis à Votre Grandeur qui voudra bien la communiquer à son sujet M. le chanoine Joseph Lahitton, et la faire insérer ex integro dans la *Semaine Religieuse* du Diocèse.

Je prie Votre Grandeur, Monseigneur, d'agréer l'assurance de mes sentiments très dévoués en Notre-Seigneur.

Rome, 2 juillet 1912.

R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI.

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA.

Il giorno 2 luglio 1912, presso l'Emo e Rmo signor Cardinale Ponente, Luigi Oreglia, si è tenuta la Congregazione Antipreparatoria dei sacri Riti, nella quale i Rmi Prelati Officiali ed i Consultori Teologi hanno discusso e dato il loro voto sopra un miracolo, che si attribuisce alla intercessione del Ven. Servo di Dio Giuseppe Cottolengo, sacerdote secolare, Fondatore della Piccola Casa della Divina Provvidenza in Torino.

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 9 luglio 1912, nel Palazzo apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria dei sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali, componenti la medesima, furono sottoposte le seguenti materie:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Lucia Filippini, Fondatrice e Superiora dell'Istituto delle Maestre Pie Filippini.

II. Conferma di culto da tempo immemorabile prestato al Servo di Dio Pietro della Guardia, dell'Ordine dei Frati Minori, chiamato Santo o Beato.

III. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa propri in onore di S. Macrina Vergine, sorella di S. Basilio.

SEGRETERIA DI STATO.

AVVISO.

La Direzione dell'*Annuario Pontificio* prega vivamente gli Illmi e Revmi Monsignori Arcivescovi e Vescovi di voler farle pervenire in tempo utile le *schede* relative ai dignitari ecclesiastici e laici insigniti di Pontificie distinzioni, appartenenti alle loro rispettive diocesi, e di significare il nome dei defunti, in conformità delle lettere circolari di Sua Eminenza il Sig. Cardinale Merry del Val, Segretario di Stato. Li prega inoltre di voler controllare e, ove occorra, rettificare le date di nascita e le altre indicazioni riguardanti le loro persone.

Roma, 15 giugno 1912.

NOMINE.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

4 Luglio 1912. — Mons. Giovanni Maria Zonghi, ***Presidente della Pontificia Accademia dei Nobili Ecclesiastici.***

Con Brevi della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

6 Luglio 1912. — Mons. Tommaso Kennedy, Vescovo tit. di Adrianopoli e Rettore del Collegio Americano degli Stati Uniti, in Roma.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

28 Giugno 1912. — Il Rev. Mons. Filippo Moriconi, della diocesi di Sulmona.

Prelati domestici di S. S.:

27 Giugno 1912. — Mons. Edmondo Scholz, Canonico Onorario di Breslavia.

1 Luglio. — Mons. Alfonso Lauter, della diocesi di Coira.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Cameriere Segreto Partecipante.

3 Luglio 1912. — Mons. Alberto Arborio Mella di Sant'Elia.

Cameriere Segreto Soprannumerario.

1 Luglio 1912. — Mons. Andrea Croci Landucci, Uditore della Nunziatura apostolica del Brasile.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo.

1 Luglio 1912. — Mons. Attilio Pizzi, della diocesi di Padova.

8 Luglio. — Mons. Pietro Tondinelli, della diocesi di Sabina.

ONORIFICENZE.

Con Brevi della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile.

3 Luglio 1912. — Al Sig. Giacomo J. Ryan, di Filadelfia.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

27 Giugno 1912. — Al Sig. Carlo Halla, Console Austro-Ungarico a Monastir.

— Al Sig. Cav. Giovanni Diepen, di Valkenbourg, nella diocesi di Ruremonda.

5 Luglio. — Al Sig. Antonio Sarazin Destailleurs, di Lilla.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 Giugno 1912. — Al Sig. Camillo Maria Letourneurs, della diocesi di Laval.

— Al Sig. Leone Maria Francesco Treton de Voujuas-Langan, della stessa diocesi.

3 Luglio. — Al Sig. Avvocato Bartolomeo Seganti, dell'archidiocesi di Bologna.

5 Luglio. — Al Sig. Eugenio Danbresse-Vanheulle, di Lilla.